

JAN HLUBEK

TENKRÁT
V TEXASU

NOČNÍ MŮRA ZAPADLÉHO MĚSTEČKA OŽÍVÁ

**TENKRÁT
V TEXASU**

UPOZORNĚNÍ: OD 18 LET!

Tento příběh je smyšlený. Nezobrazuje skutečné postavy ani události. Podobnost aktérů s reálnými postavami je čistě náhodná. Jejich chování, byť vysoce autentické, je fantazií autora a nenabádá k agresivitě ani nezákonnému jednání. Kniha obsahuje explicitní erotické a brutální scény a její četba je tedy na uvážení každého čtenáře.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Jan Hlubek, 2024

Cover © Adéla Korbelářová, 2024

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2024

ISBN 978-80-277-4709-2 (pdf)

JAN HLUBEK

TENKRÁT
V TEXASU

VENETA

OBSAH

Pár slov autora namísto předmluvy	7
Úvod	11

PRVNÍ ČÁST

1. Dům smrti	17
2. Děs na drátě	19
3. Pole krve	25
4. Jatka	33
5. Vraždící medvěd	47
6. Candlesovo doupe	55
7. „Odpusťte, madam...“	63
8. Zpívej!	67
9. To není Gigi!	81
10. Nedráždi rangera bosou nohou!	87
11. Krysa	99

DRUHÁ ČÁST

1. Další krev	115
2. Nezvěstná	129
3. Pád do vzestupu	147
4. Vír lásky	171
5. INRI	181

6.	Derniéra	192
7.	Partie	219
8.	Svoboda	233

TŘETÍ ČÁST

1.	Zlo přežívá	245
2.	... až navěky	257

	Závěr	265
	Poslední slova	269

*Mamince, která uměla rozsvítit vždy, když jsem se bál.
Bůh stvořil muže silné a slabé. Já vyrovnal jejich šance.*

Samuel Colt

Smrt nečeká.
Travis Candles

Dodnes tam uslyšíš chřestot pout.
Darren Wyde

PÁR SLOV AUTORA NAMÍSTO PŘEDMLUVY

Jak je důležité mítí Candlese? Důležité, třebaže ne každý se s tímto názorem ztotožní. Svět je – a na to vezte jed – jednoduše nádherné místo pro život. Není dobrý ani zlý, rozhodně je však pozoruhodný a rozmanitý. A právě v oné rozmanitosti tkví jeho skutečná krása, jelikož ta překonává jednotvárnost a unylost. V rozmanitosti pak rovněž nalézáme složitost, kreativitu a další aspekty. Mnohokrát jsem se zamýšlel nad otázkami spravedlnosti, která osudy nás všech protíná, a dospěl jsem k přesvědčení, že je to *„podnapilá kurva, které je u prdele, komu sedá na klín. A pokud si ji nepřitáhnete násilím a neroztáhnete jí kundu, sama to neudělá... nebo jen občas a na nesprávných místech“* (citát Travise Candlese). Tak to holt je. Jenže co pak všechny ty řeči, že „spravedlnost zjedná bůh“, „děj se vůle boží“ apod. Je-li pravdivé tvrzení Travise Candlese, pak se nám nabízí otázka, kdo je bůh, jaký má záměr a jakým způsobem ovlivňuje vykonavatele svých nároků tady na Zemi. Co přivoláváme modlitbami, ke komu se modlíme a za co. Pokud za spravedlnost, tak z toho vyplývá, že usilujeme o pozornost té samé vrtkavé děvky, jejíž nestrannost a neúplatnost jsou značně diskutabilní.

Všeobecně lze za pokus o přiblížení se spravedlnosti označit zákony (bůh), nad nimiž v praxi dozorují policejní a jiné

ochranné složky (kněz, kazatel, mravokárce) a snažně bojují proti bezpráví a delikventům (zlo a satan). Někdy se tyto metafory spravedlnosti pokoušejí prosazovat své naplnění prostřednictvím nepopulárních řešení, krvavých řešení a řešení přinášejících smrt (deset ran egyptských), ovšem ve skutečnosti jde o nemožnost rozlišit, co je dobro, a co zlo, jelikož ve svých očích máme něco předem stanoveno; nicméně to, co pozorujeme, je pouhý souboj názorů a vlastních pravd, jež postrádají nezaujaté řešení. Na pozadí těchto konfliktů, ať je vnímáme jakkoli, lze vidět, jak je svět variabilní a svým způsobem fantastický. Největší hrůza nepramení z potenciálních mimozemšťanů, nepřichází v podobě nepravděpodobné zombie apokalypsy či srážky Země s asteroidem. Vyvěrá přímo z nás. Z boje dobra se zlem, jenž naplňuje každodenní osud všech obyvatel planety. Já osobně nepochybuji, že dobro a zlo jsou jin a jang, misky vah, noc a den, světlo a tma, život a smrt. Musejí spolu koexistovat navždy, v pevné symbióze, jako nerozluční přátelé a nepřátelé současně. Kdyby nebylo tmy, netoužili bychom po světle a naopak. Nebyla-li by smrt, nevážili bychom si života. Jak by jen svět byl prázdný, ochuzený a neutěšený. V následujícím textu jsem se zaměřil na události a lidské strasti všedního dne. Kohokoli z nás může cokoli zmíněné potkat, situace nezřídka postrádající konstruktivní řešení, láska jako odvěká veličina samotného bytí, nenávisť, závist, chamtivost... a fatální následky toho všeho. Ty přicházejí zejména při konfrontaci s komplikovanými charaktery. Těmto střetům se nedá vyhnout, avšak rozhodně poskytují ponaučení. Aspoň někdy.

Celá story mých Texasanů tedy v počátku stála na psychologické studii, nicméně konkrétní podobu (místo a doba, v níž se děj měl odehrávat) jí vepsalo až zhlédnutí podařeného filmu *Leatherface* z roku 2017, v němž skvělý Stephen Dorff ztvárnil

ústřední postavu rozporuplného rangera Hala Hartmana. V ten moment došlo ke konečnému rozhodnutí, jakým směrem bych se měl při psaní ubírat.

Měl jsem nápad vycházející z psychologických podnětů, měl jsem to nejlepší prostředí (Texas 50. let je zemí netušených možností), ovšem scházel příběh, zápletka, do níž by bylo možné tyto psychologické rozbory implementovat. A první chvíle zrodu pak proběhly velice rychle a nečekaně.

Šel jsem tenkrát z obchodu, obtěžkán dvěma taškami s nákupem, nadešel večer, do kterého se vkradla mlha jako nezvaný host, a mně nepříjemně foukalo pod kabát (lepší, než když vám kape na karbid). Jen tu a tam ten temný příkrov prosvítala záře z pouliční lampy. A během oné cesty se něco přihodilo – přišel impulz odnikud, projel mou hlavou jako elektrický výboj a na malý moment mě paralyzoval (ne, ani infarkt myokardu, ani mozková příhoda, ani nenadálá erekce). Kolem dokola nebyl žádný další člověk, jen já se svými myšlenkami. Zůstal jsem stát. Poté jsem položil tašky na chodník a zalovil v kapse, v níž jsem nahmatal obyčejnou tužku. A jelikož účtenky od potravin nechávám v obchodě, vše, co mi impulz vehnal do mysli, jsem zaznamenal na jízdenku z vlaku. Dobře jsem udělal – po příchodu domů mi v hlavě nezůstal ani náznak toho záhadného osvětlení. Dějovou kostru, co na mne mrkala z omšelého papírku, jsem začal obalovat masem příběhu. Sepsání knihy propiskou na kancelářský papír trvalo víc než rok. Za tu dobu jsem se s protagonisty sžil jako s vlastní rodinou. Někteří mají dokonce reálný základ. Deboru Candlesovou jsem doslova vytěsal podle původní předlohy slovenské umělkyně Anou Black, a stejně tak Travise Candlese, za jehož vzor posloužil právě Stephen Dorff.

Celkově vzato doufám, spoléhám se a věřím, že vás všechny příběh ohromí tak, jako ohromil, pohltil a nadchl mě. A to

se týká i hrdinů v něm. Věnujte jim svou důvěru a fanděte jim na jejich cestě k neodvratnému konci. Jsou jako vy, jako já... Jako my.

Jan Hlubek, Ostrava 13. února 2022

ÚVOD

FORT WORTH, TEXAS, 2019

Jedenáctiletý Jake Toland odkopal peřinu a posadil se. V pokoji vládlo ticho a všudypřítomnou tmou naruřoval jen poklidný svit měsíce.

Jake zamžoural ospalýma očima a zaostřil na svůj budík na nočním stolku.

Dvě hodiny ráno.

Dneska bude vskutku náročné vstát a dojít do školy. Fort-worthské ulice se budou zmítat v každodenním chaosu, kdežto on – Jake Toland – se vypoťací z postele nejspíš až v době, kdy žlutý autobus vysadí všechny spolužáky před budovou školy a zamíří do garáží. A to nejspíš přijde chvíle, kdy Jake poví mámě, že je mu divně, a proto raději zůstane doma. Máma přiloží ruku na jeho čelo, aby se ujistila, že její syn nemá teplotu. Udělá mu sázená vejce a uvaří hrnek černého čaje. On tak prolebedí celý den, večer prohlásí, že je mu vlastně lépe, a v duchu si pomyslí, že alespoň jeden den si odpočinul od těch příšerných historek Darrena Wydea z jejich třídy.

Ode dne, kdy Darren začal vykládat povídačky, kterých se někde dopídil, se Jake necítil tak dobře jako dřív. Ulicemi chodil bázlivě a vypěstoval si fóbii z policejních aut.

Darren rád přibarvoval vše, o čem mluvil (asi jako když líčil, jak ošukal devátačku v dívčí sprše, a přítrž téhle fámě musela udělat až slečna Harrisová, Darrenova třídní), ale zrovna v tomhle případě Jake tušil, že o fámou nejde (tedy s výjimkou toho, že „tam dodnes v noci uslyšíš chřestot pout“). A tušil to proto, že ani Darren během vyprávění nepůsobil jako neohrožený borec.

Nyní Jake vstal z postele a odebral se na záchod, kde se zbavil tělesného nutkání a také nepříjemných pocitů ze tmy, které běžně míváme, když uprostřed noci procitneme z děsivého snu.

Při tichém návratu do svého pokoje se zarazil u věšáku, na němž byl pověšený klobouk – světlý stetson, jaký nosívají rangeři. Hleděl na něj jako zhyponotizovaný. Pamatoval si, že ten klobouk zde byl, už když byl Jake maličký, nikdy se však nezajímal o to, komu vlastně patřil.

„Jakeu? Proč tu stojíš takhle v noci?“ zašeptal udivený hlas za jeho zády a Jake sebou trhl.

„Mami? Já... jsem měl zlý sen,“ vypravil ze sebe zkroušeně.

Maminka Jakea doprovodila zpět do postele (i statečný rytíř občas potřebuje družinu). Vklouzl pod peřinu, ale bylo znát, že s usnutím to bude nelehké. Máma si přisedla na kraj postele a slíbila, že počká, až Jake usne.

Minuty běžely a v místnosti opět zavládlo ticho. Myslela si, že ho už zmohlo spaní. On však najednou rozsvítil lampičku a řekl: „Já se bojím.“

Máma jej obdařila starostlivým pohledem, aniž by mu jakkoli vyčítala, že je na podobné strachy už poněkud velký.

„A čeho?“ zeptala se s úsměvem.

Dlouho váhal, než se odvážil promluvit. „Když Darren nás všechny ve třídě děsí hrůzostrašnými příběhy,“ posteskl si. Jeho hlas teď zněl vážně zuboženě.

Viděla, že to nehraje a že to *je* důvod k utěšení. „Darren se rád předvádí, zlatíčko. Potřebuje na sebe upoutat pozornost. Dělá mu dobře, když je středem zájmu, ale z jeho blábolů si nic nedělej,“ řekla téměř terapeuticky. „A teď už spi,“ zamrkala a pohladila jej po tváři.

O Darrenovi měla pravdu. Koneckonců, mámy ji vesměs mají. Jakea to však zjevně neuklidnilo.

„Mami?“ zachraptěl přidušeně. „Jak to bylo s Candlesem?“
A máma ztuhla.

PRVNÍ ČÁST

DŮM SMRTI

DEAD COW CITY, TEXAS, 10. ZÁŘÍ 1957

Večerní soumrak nad polní cestou rozřízly dva kužely světla. Texaský ranger Fred Wallace zastavil u nízkého plotu ohrady a vypnul motor svého Fordu Fairlane.

V širém okolí vládl absolutní klid a ticho působilo až zlověstně. Ani pes tu žádný nebyl, co by svým vytím ten mrtvolný pokoj narušil. Bylo docela jasně slyšet, jak tvrdá Wallaceova bota zaskřípala o štěrk. Pak klapnutí dveří auta a cvaknutí brokovnice. Ranger Wallace se postavil čelem k domu za plotem. Jeho sílicí tmou zahalená postava částečně splývala s okolím.

„Dylane Colby! Vyjdi ven s rukama nad hlavou!“ zahřímal směrem ke dveřím.

Odezvy se mu však nedostalo.

Frederick Wallace byl zkušený muž zákona, sloužil již přes osm let, proto jej hra na mrtvého brouka neudivovala. Udělal několik kroků nazpět a nohu postavil na stupátko auta. Klo-bouk si poposunul na hlavě a posměšně si odfrkl.

„Do hajzlu, Colby! Vylez ven! Nebudu tu stát věčně. Jsi zatčen, slyšíš mě?“

Dům zůstal tichý a temný.

Zatím...

DĚS NA DRÁTĚ

*SLUŽEBNA TEXAS RANGERS, FORT WORTH, TEXAS,
16. ČERVENEC 1956 (PŘED ROKEM)*

Seděli spolu v kanceláři. Mladý texaský ranger Frederick „Fred“ Wallace zápasil s koblihou. Vypadalo to, že ubohý donut nemá nejmenší šanci. S každým soustem se zvedl obláček cukru, jenž se snesl na služební košili. Přitom Wallace na podobné souboje nebyl zvyklý. Jeho strava byla jako z příručky o zdravé výživě a na jeho postavě to bylo znát. V kombinaci s poctivým cvičením a hnědookým milým obličejem jste mohli pozorovat výsledek, jaký by zabodoval i v Hollywoodu. „Haha, konečně! Nemůžu se dočkat!“ zahlásil bujaře.

Naproti seděl Travis Candles, muž po čtyřicítce, kapitán oddělení. „Cože?“ zeptal se rozmrzele.

„V telce dávají Shanea... Bum! Prásk!“ vysvětlil Wallace a zapil sousto kávou. Cukr si ledabyly smetl s košile.

„Jo tak... Vzpomínám si, jak to bylo v kině... I na tu hlášku: ‚V údolí nemají být žádné bouchačky, ani ta vaše, Shane.‘ A on

na to: „Bouchačka je jen nástroj. Není dobrá ani špatná. Je taková jako člověk, který ji používá.“

„No, v každém případě je fajn, že těch, co ji používají nežádoucím způsobem, je dost,“ neváhal Wallace.

Candles nakrčil čelo. Byl zabraný do papírů. „Cože? Sorry, ale jsem trošku mimo.“

„No, tak se koukni. Co bys dělal, kdyby tu nebyli žádný parchanti? Komu bys nasazoval klepeta? Svatouškům? Nebo by sis sháněl novej džob?“

„Když to řekneš takhle, dává to smysl. Chytřej chlapec,“ přikývl Candles.

„To si piš,“ přitakal Wallace. Tácek od donutů hodil do koše pod stolem. „Jediný, co ti vezme vítr z plachet, je pohled na tyhle podělaný haldy papírů.“

Štos, tyčící se z Wallaceova stolu, dosahoval skutečně obdivuhodné výšky. Pohled na tu papírovou houštinu byl jednoduše tristní. A stejně tristní se zdál být i pohled na neoddiskutovatelného policejního ztroskotance Travise Candlese.

Kapitán Candles nebyl vysoký, rozhodně neměřil ani šest stop. Jeho pronikavé oči však představovaly osvědčenější zabijácký nástroj než stříbrný Smith & Wesson, jež tenhle maník nejspíš neodkládal ani při sexu se svou starou. Pokud mu ještě někdy dala.

Nezapřel by, že jako texaský ranger má neustálý problém s alkoholovým zlem. To by fakt nikdy nezapřel.

Alkohol je zkáza, ostatně Candles by mohl vyprávět, kdyby chtěl. Těžko říci, jestli právě prázdná láhev mohla za to, že jeho pozvolna chátrající tělo vážilo sotva sto sedmdesát liber, anebo vše zavinila „pestrá strava“. Možná obojí.

První pohled na jeho celkovou vizáž dával tušit, že jde o zastánce pořádku a preciznosti, téměř hraničícími s vojenským drilem.

Kdyby chtěl někdo prodávat Candlesovy úsměvy, zbankrotoval by už u zřizování živnosti. Jeho krátké vlasy ještě zostřovaly přísnost protáhlého obličejce, v němž jako dvě jedovaté bobule svítily zelené oči. Oči draka.

„Když mi někdo připomene, kolik papírů je třeba pročíst, a žvaní tady s hubou plnou koblih a jeho nohy se válejí po stole, něco tu nehraje, amigo,“ zavrčel Candles.

Wallace ztuhl. Nohy okamžitě sundal a civilizovaně si odkašlal.

Vrzly dveře.

Vešel čerstvý nováček – Vernon Riggs. Jeho košile byla nasáklá potem a další slané krůpěje mu tekly po tváři.

„Ale, ale, to se podívejme. Vkročila sem *špína!* Vidíte to? *Špína!*“ rozkřikl se Candles sarkasticky.

Vedle Riggsa stál hubený muž, umouněný a otrhaný. Jeho ruka byla pouty přimknuta k ruce Riggsově. Oba vyhlíželi skutečně zmožené; všem bylo jasné, že Riggs musel do zatčení vložit trochu rváčského umu a investovat nemálo fyzického úsilí.

Teď stál uprostřed hlavní místnosti a udýchaným hlasem ozřejmoval lehce odvoditelnou skutečnost, že vede zloděje a násilníka. Malou rybu, ale povážlivě kousavou. Kousavou více, než je přípustné, aby mohla být ponechána v rybníce, tudíž že mu má někdo podat klíče od cely č. 3, zrovna ta že je prý volná.

Kapitán Candles byl samosebou k ruce. Vstal a sáhl do oprýskané skříňky, v níž byly na skobách jednotlivé klíče.

„Žádný strachy, hochu,“ sykl Candles, když podával klíč od cely číslo 3 Riggsovi. „Tady se ti bude líbit, chlapče. Sám poznáš, jaké pohodlí tahle instituce skýtá.“ Pak přistoupil ke zloději tak blízko, že mu dýchal přímo do tváře. „Buď hodný, chlapče, jinak se ti špatně povede. Jestli se vyvaruješ kravin, dožiješ se spravedlivého odsouzení.“

Muž se roztřásl, a nebylo to jen vyčerpáním.

„Už ho můžu odvést?“ skočil Riggs do téhle děsivé osvěty a Candles, nespouštěje pohled z delikventa, přisvědčil.

„Parchant...“ prohodil opovržlivě Wallace (aniž by bylo zjevné, na koho je poznámka mířena) a natočil se ke svému dalšímu kolegovi, jenž seděl u okna.

Byl jím Josh McAbee, hnědooký mládenec příjemného vzhledu. Patřil k těm, kteří vnitřně (určitě ne veřejně) nerespektovali Candlesovu diktaturu, jak ji ve svém revíru od nepaměti praktikoval.

V ten den seděl u stolu pro krizová volání, tedy linky pomoci veřejnosti. Jeho zaneprázdnění by bylo přirovnatelné k vypnutému motoru auta. Již osmý den nikdo nevolal, takže také na McAbeeho, aby nepropadl lenosti, připadl stoh odpudivě nudných spisů, jež bylo zapotřebí zaprotokolovat a uložit do kartoték a archivů.

Tohle znechucené rozpoložení měly kompenzovat noviny, které sice měl již nejméně třikrát přečtené, ale ke každému článku se vracel znova a znova. To nejspíše proto, že každý z nich byl záživnější než údaje v rozpracovaných úředních záznamech.

„Zajdu postavit ještě na jedno kafe,“ oznámil McAbee, když konečně svůj denní tisk složil a schoval, neboť se ze zadní části stanice vraceli Riggs s Candlesem.

„Přidej víc vody,“ utrousil Candles znuděným tónem a hlasitě zívá na celé kolo.

Jen co McAbee vstal a místností zaznělo slabé, ba až konejšivé zaskřípání židle, ozval se další, tentokrát pronikavý zvuk, který všechny přítomné spolehlivě probral a definitivně zaplašil vtírající se dřímotu.

Ten drncivý vrískot vycházel z telefonu na McAbeeho stole. McAbee se nejdřív rozpačitě zadíval na ostatní, pak ale nahodil pohodový úsměv a zavtipkoval, že nejspíš objednávka

z cateringu – ať tedy ctění hosté prominou, že jim bude káva donesena až posléze.

Přistoupil k telefonu a s melancholickou rozvážností zvedl sluchátko. „Texas Rangers,“ představil se krátce volajícimu.

„Bože, prosím, pomozte mi!“ zaječel ze sluchátka nepřičetný ženský hlas tak silně, že McAbeemu úplně zatrnulo, odtáhl sluchátko od ucha a do obličeje se mu vryla vyděšená grimasa.

„Kdo volá, prosím?“ tázal se zaskočeně.

„Ach ne, pro boha živýho! ON JE... ON JE MRTVÝ! JÁ NEMŮŽU... NEMŮŽU! POMOZTE, ZAPŘÍSAHÁM VÁS!“ křičela volající tak hystericky, že jí rozuměli každé slovo všichni v místnosti.

Ta žena měla v hlase neskonalou hrůzu. S ničím podobným se žádný z přítomných nikdy nesetkal.

McAbee nevěděl, co si počít, těkal očima mezi svými kolegy, zatímco ze sluchátka tekly další a další peřeje zoufalých slov a výkřiků.

„Joshi, do prdele, ať řekne adresu!“ naléhal Candles energicky.

„Madam! Madam, prosím...“ opakoval McAbee, zatímco se mu kapky studeného potu leskly po celé tváři a z dálky vypadaly jako drobné krystalky ledu. „Povězte mi, kde jste!“

„Bože, on je tak zlý! Zabil ho... ZABIL HO!“ reagovala žena dalším křikem dusíc se slzami a všem bylo nanejvýš zjevné, že se doslova hrouť u telefonu. „Já nechci umřít... proboha...“ bědovala náhle už jen tiše, nepřítomně a odevzdaně. „Nechci...“ Byla to slova člověka, jenž se zříká života. Už jí nerozuměli, tak tiše šeptala. Mohli jen pozorovat, jak McAbee bledne.

„Pomůžeme vám!“ zařval. „Počkejte! Počkejte!“ přikazoval.

„Dej to sem!“ přihnal se Candles jako uragán a vytrhl McAbeemu z ruky sluchátko, které málem spadlo z jeho ochablé ruky na zem. Tak bezradný McAbee byl. Tak trýznivě

působila ta beznadějí, že někdo tam na druhé straně se vzdává života a není v lidských silách jakkoli pomoci a zabránit tomu.

„Poslechněte! Pomůžeme vám, ale potřebujeme adresu. Musíme vědět místo. To *místo!*“ burácel Candles do sluchátka, z něhož už ale vycházel pouze nejasný šum.

„Co ti řekla?“ obrátil se na McAbeeho, který jako by nedokázal zdolat ten tíživý nápor, pozbyv výrazu hleděl do prázdna. „Chlape!“ okřikl jej Candles. „Taky jsem z toho na sračku, ale teď se, sakra, vzhop! Potřebuju vědět, co ti řekla. *Co-ti-řekla!*“

„Ddd... Dead Cow City,“ vypravil ze sebe McAbee, byť mu náhlé koktání brzdilo řeč.

„Dead Cow City?“ ujistil se Candles. „Volala z budky?“ McAbee přitakal.

„Frede, Vernone, potřebuju vědět, kolik je v tý díře budek! Vsadím se, že tam budou maximálně dvě tři.“

„Jsou tam dvě,“ odvětil pohotově Wallace. „Jedna je u benzínky v centru a druhá u polní cesty, kousek od tý opuštěný haly na zpracování kukuřice, co patřila Corn Industries.“

„Jedem!“ rozhodl Candles bez prodlení. „Joshi, půjdeš se mnou. A ať se děje cokoli, chci nepřetržitě spojení s centrálou.“

„Rozkaz, šéfe!“ potvrdili Riggs a Wallace společně.

POLE KRVE

Candles a McAbee spěšně vyběhli ze stanice a ve chvílce již hřměl motor služebního chrysleru. Slunce pražilo s odpolední intenzitou a vzduch se nad rozehrátou silnicí vlnil jako šálivý přízrak, jako vstup do jiné dimenze.

McAbee stále pociťoval silnou nevolnost, již nemohl se trást, a byl bledý jako stěna. Chtěl se soustředěným kapitánem zapříst rozhovor, ovšem nepochodil. Chladná Candlesova tvář dál držela svou kamennou masku a jeho oči téměř bez mrknutí hleděly před sebe. Zíral na tu nekonečnou dělicí čáru a hlavou mu plynuly ty nejbizarnější úvahy.

Po necelé hodině cesty minuli omšelou ceduli, jež na kraji města vítala příjíždějící.

Jeli kolem dlouhé řady bílých prkenných domků, leckdy opuštěných, stejně jako celá tahle oblast.

„V životě jsem neviděl tak vylidněný město,“ posteskl si McAbee, když si uvědomil, že ještě nezahlédli ani jednoho obyvatele. Ani jednoho živáčka, jenž by pracoval na zahradě, kráčel po chodníku... Prostě nic. Dokonce tudy neprojelo ani žádné auto. Až to vyvolávalo dojem místa, kterého zbavila všech obyvatel nějaká katastrofa.

Po necelé míli se cesta začala stáčet doprava. Minuli další kolmou ulici, v níž vládlo čiré bezživotí.

„Je to ono?“ promluvil poprvé od výjezdu Candles. Přijžděli k telefonní budce, za kterou živořila zbědovaná benzínová pumpa. V té se choulil na staré sesli mizerně vyhlížející pumpař. Obstarožní zanedbaný chlapík, na jehož stole se válely ušmudlané noviny a na zkvašených zbytcích rozlitého piva se přižívalo hejno hmyzu, který svým bzučením silně kontrastoval s všudypřítomným tichem.

Když oba rangeri vstoupili a zavřeli za sebou nepříjemně skřípající dveře, pumpař se probral z dřímoty. „Čím vám mohu posloužit?“

Těžko říci, zda tuhle starosvětskou ochotu zapříčiňoval zjevný nedostatek zákazníků, anebo se tahle pumpa držela v provozu pouze nekalými praktikami svého provozovatele.

„Poslyšte,“ pravil Candles, když se rozhlédl po tom neváb- ně a předpotopně působícím podniku. „Ta budka, co máte před lokálem... Nevolala z ní asi před hodinou nějaká zoufalá žena?“

Pumpař se nechutně zakřenil a obnažil vesměs shnilé zuby, které spolu se špinavou neoholenou tváří ještě umocňovaly jeho hnusný vzhled. Zřejmě hodlal budit dojem maximální úslužnosti. „Nikdo takovej, pánové,“ zašišlal, přičemž stál v pozoru jako hlídkující surikata.

Candles jen pokyvoval hlavou, očima pátraje v interiéru. „Tak dobře,“ řekl nakonec a na znamení pozdravu se dotkl krempy klobouku.

Vyšli ven.

„Mějte se krásně, pánové!“ volal za nimi pumpař, ale ani jeden z nich se neohlédl.

Nasedli do auta a Candles nastartoval. Pokračovali dál.